

ΤΟ ΦΙΛΑΔΕΛΦΩΣ
ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΥΘΥΝΟΝ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Θεμελιώδους ιστορικής και ιεροκανονικής σημασίας αποσπάσματα εκ των ενθρονιστήριων λόγων των αοιδίμων Οικουμενικών Πατριαρχών Ιωακείμ Γ΄(1901), Μελετίου Δ΄(1921) και Μαξίμου Ε΄(1946), εκφράζοντα διαχρονικώς το εν Ορθοδόξοις «*Πρωτόθρονον*» και «*Πρωτεύθυνον*» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Όσο και όσοι και αν υψώνουν φωνή κατά της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας επειδή ήσκησε το αναφαίρετο και αποκλειστικό ιεροκανονικό προνόμιο αυτής για την χορήγηση του αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού καθεστώτος στην πάντοτε θυγατέρα αυτής χειμαζομένη Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, ουδέν επιτυγχάνουν, ει μη μόνον να αποδεικνύουν και να αποκαλύπτουν περιτράνωσ ότι η φωνή αυτών είναι η ισχνη και ματαία έναντι του τηλαυγεστάτου και αεί ζώντος πολυμαρτυρικός καθηγιασμένου Φαναρίου φωνή των ρωσικών ρουβλίων και των κρυπτομένων όπισθεν αυτών χαμερπών καθοδηγητών τους, μικρών τω φρονήματι και μεγάλων τη αυθαδεία, παρατρεχαμένων μοσχοβιτών εκκλησιαστικών ηγετίσκων, οι οποίοι κατήντησαν την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία σε πολιτικό και ιδεολογικό «*ευτελές παράπηγμα και εύχρηστο όργανο*» του Κρεμλίνου και το αυτό επιδιώκουν να επιτύχουν και με τις λοιπές τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες μέσω των πάντοτε υπάρχόντων «*προθύμων*» και «*ευκόλων*» στις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, μωροφιλοδόξων και φιλαργύρων, οι οποίοι ικανοποιούνται με τα ανίερα ρούβλια του Κρεμλίνου και λειτουργούν και ενεργούν ως «*δούρειος ίππος*» και «*πέμπτη φάλαγγα*» και για τις τοπικές Συνόδους στις οποίες ανήκουν και για την εν γένει Ορθόδοξη Εκκλησία. Μάταιος ο κόπος και φρούδες οι ελπίδες.

Αντί πάσης απαντήσεως στους ανελευθέρους εραστές της κοσμικής πολιτικής οικονομικής εξουσίας και εωσφορικής χλιδής μοσχοβίτες εκκλησιαστικούς ηγετίσκους και στους πειθήνιους, άβουλους και μοιραίους, υποτεταγμένους και ανελεύθερους εξωνημένους αχυρανθρώπους τους, παραθέτουμε τα όσα θεοπνεύστα γραφίδι και λόγω διετράνωσαν προ ετών οι αοίδιμοι Οικουμενικοί Πατριάρχες Ιωακείμ Γ΄, Μελέτιος Δ΄ και Μάξιμος Ε΄ κατά τους ενθρονιστηρίους λόγους τους περί του εν Ορθοδόξοις «*Πρωτοθρόνου*» και «*Πρωτευθύνου*» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της ευλογημένης ενότητος, ευσταθείας, ευταξίας και ειρηνεύσεως των του Θεού Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών όπου ουδόλως χωρεί ο εθνοφυλετισμός, η εκκοσμίκευση και η ματαιοδοξία μιάς ποσοτικής και αριθμητικής αξιολογήσεως και προσεγγίσεως της ιεροκανονικής τάξεως στην καθόλου Ορθόδοξη Εκκλησία, τα οποία δυστυχώς,

τραγικώς και πτωτικώς εισήγαγαν στο εκκλησιαστικό σώμα της Ορθοδοξίας οι εν Μόσχα εκκλησιαστικοί ηγετίσκοι ως άλαλοι και τυφλοί υπήκοοι του εκάστοτε καίσαρος και δυνάστου αυτών.

Όταν λοιπόν ο πολύς και μέγας αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄(1901-1912), ο κατ' άλλους ρωσόφιλος και κατ' άλλους ρωσοπολέμιος, πλην όμως κυρίως και πρωτίστως γνήσιος Ρωμής Οικουμενικός Πατριάρχης, Εθνάρχης και Γενάρχης του ημετέρου Γένους, ανήρχετο εν έτει 1901 για δεύτερα φορά στον Αγιώτατο Αποστολικό, Πατριαρχικό και Οικουμενικό Θρόνο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, μεταξύ άλλων διεκήρυττε με λόγο αληθείας και δικαιοσύνης τοις πάσι, τοις εγγύς και τους μακράν, και δη τοις πάλαι τε και νυν εκκοσμικευμένοις μοσχοβίταις ρασοφόροις συν τοις κληρικοίς και λαϊκοίς πειθηνίοις οργάνοις αυτών, τα κάτωθι λίαν επίκαιρα και εύστοχα: *«Αλλ' όμως, αδελφοί εν Χριστώ περιπόθητοι και τέκνα αγαπητά, πίστις άνευ έργων ουδέν έστι, ήττον συμβάλλουσα και εις το κοινόν αγαθό. Τη πίστει δέον να συνυπάρχωσι, να συντρέχωσι και πράξεις και η του βίου αρετή. Η Εκκλησία ημών, η κιβωτός αύτη της αγίας ημών πίστεως, εδράζεται επί της αληθείας, επί της δικαιοσύνης. Δέον άρα και η των λειτουργών αυτής παρένθεσις εν τη υπηρεγία αυτής να θεμελιώται επί των αυτών δογματισμών. Δέον να μη πράττηται τι αντικείμενον τη υγιαινούση αυτής διδασκαλία, τη αληθεία και τη δικαιοσύνη. Δέον να μη αδικηται τις, αλλά να συνεχώνται πάντες θαλπερώς εν αυτή. Δέον σκοπός αυτών να είναι το κοινόν ουχί το ίδιον αγαθόν, το αγαθόν της Εκκλησίας, του Γένους, πάντων των αυτής Χριστιανών, ότι αύτη η ιερά αυτών κλήσις και υπέρ αυτής εδόθησαν αι υπέρ της ευσυνειδήτου αυτών υπηρεγίας διαβεβαιώσεις. Άνευ τούτων ουδέν εστί γενέσθαι των παρ' ημίν δεόντων. Δόξα δε και τιμή και ειρήνη παντί τω εργαζομένω το αγαθόν...Τα θεόφθεγκτα δε ταύτα ρήματα η Μήτηρ ημών Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία οδηγόν έχουσα, ου διέλιπεν αεί τρόπω τώδε πολιτευομένη και εξασκούσα τη θεόδοτον αυτής αποστολήν ...*

Όύτω δε πεφροντισμένως τα εαυτής, καθ' ο είχεν εξ ουρανού καθήκον, περισυνάγουσα διεφύλαξεν, ου κατηνέχθη δε κατά των αλλοτρίων, ου προεκάλεσεν υπεναντίους, επ' ουδενός αλλοτρίου χείρας επέβαλεν, ουκ επεθύμησε τα των ξένων, απέστρεψε το πρόσωπον από των αντευαγγελικών, των αντιχριστιανικών προσηλυτιστικών σκανδάλων, υπέμεινε δε και καρτερικώς τους διωγμούς των διαπορευομένων αντιχριστιανικώς, δοξάζουσι και αινούσι Χριστόν τον υπέρ αυτής σταυρικόν θάνατον κτησάμενον, και ευχομένη να παύσωσι τα εκκλησιαστικά σχίσματα, σβεσθώσι τα φρυάγματα των εθνών, να καταλυθώσι των αιρετικών αι επαναστάσεις, εσεβάσθη δε τα των άλλων δίκαια, απεκδεχομένη τύπω αμοιβαιότητος δικαιοσύνην εν ίση παρά των άλλων μοίρα. Ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν, είπεν ο Κύριος ημών, ει και εδίωξαν αυτήν, αύτη ουδένα εδίωξεν, ει και εμίσησαν αυτήν, ουδένα εμίσησεν, ετήρησε δε τον θείον λόγον του Νομφίου αυτής, αγάπη και ειρήνην παρέχουσα, ηγάπησε τον πλησίον αυτής ως εαυτήν...

Μέριμνα δε πάσης σπουδής αξία εστί και η μετά των αγίων του Θεού Αυτοκεφάλων Εκκλησιών αδελφική επικοινωνία και ευαγγελική συναλλαγή, εφ' ω συντονωτέρα επιβάλλεται τη Αγία ταύτη Μητρί η ανασκοπή της κανονικής

αλληλεγγύης περί της θεοτεύκτου εν αταίς υποουργίας Πνεύματι Αγίω προς το κοινή αγαθόν κατά τε το μέρος και το καθόλου, ίνα παύσωσι αι κατά τόπους λυπηραί συντριβαί, αι αντιπίπτουσαι ταις κανονικαίς συνοδικαίς διατάξεσι και τοις ευαγγελικώς δεδογματισμένοις. Η παλαιοτάτη δ' αύτη και αρχαιοτάτη αρχή, η μεταξύ των Αγιωτάτων αδελφών Εκκλησιών πυκνή επικοινωνία, ηγουμένης της καθ' ημάς Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, εχούσης εκ παλαιοτάτου το πρεσβείον και την ηγεσίαν, δέον να ανυψωθή ώσπερ λάβαρον αγιώτατόν τι εν αυτή.

Ταύτα και όσα έτερα τοιαύτα παρεμπερή και συνεπίκουρα, έργον ποιμαντορικό εστί ν' αναγραφώσιν εν ταις συνειδήσεσι των λειτουργών της Εκκλησίας και καθάπερ περίτρανα σωστικά αποφθέγματα να χαραχθώσιν επί των ιερών λαβάρων του αγιωτάτου τούτου Θρόνου...

Εν τούτω τω πνεύματι ασπάζομαι υμάς, εν Χριστώ αγαπητοί Αδελφοί, φιλήματι αγίω, ασπάζομαι πάσαν την εγγύς και την μακράν ιερωτάτην ιεραρχίαν. Ασπάζομαι εν τω ονόματι του ενούντος ημάς Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, του αοράτου Νυμφίου της επί γης νύμφης αυτού, πάντας τους θεοπνεύστους ποιμένας των Αγιωτάτων Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων αυτού Εκκλησιών των αδελφών και θυγατέρων της Μητρός ημών Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, ευχόμενος αυτοίς την χάριν και ενίσχυσιν του Παναγίου Πνεύματος εις το ορθοτομείν τον λόγον της αληθείας, εις το υποργείν τοις ασθενέσι κατά το ρήμα το ευαγγελικόν ...ασπάζομαι... τους αγωνιζομένους υπέρ της ευσταθείας και της εκκλείας αυτής (της Εκκλησίας), ασπάζομαι τους τε φιλούντας με και τους μη φιλούντας...».

Η θεία επινεύσει του παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος ανάρρηση του από Αθηνών Μελετίου Μεταξάκη στον Πρώτο των Πανορθοδόξων Θρόνο επισυνέβη σε καιρούς δίσεκτους και δυσχείμερους για την Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία και το Γένος μας, αλλά όταν ο Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος ο Δ' (1921-1923) ως οραματιστής και ένθερμος αγωνιστής της Πανορθοδόξου ενότητος των Ορθοδόξων Χριστιανικών λαών και των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών ανήρχετο την κλίματα του πανσέπτου Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου και γνωρίζοντας ότι «*η Αγιωτάτη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, ήτις τους... λαούς εγέννησε εν Χριστώ διά του Ευαγγελίου και επότισε το γάλα το πνευματικόν και συνήγαγον υπό τας πτέρυγας τας μητρικάς εν ημέρα χειμώνος παγερού...*», μεταξύ άλλων διεκήρυττε στον εμπνευσμένο ενθρονιστήριο λόγο του τα ουχί και τόσο αυτονόητα πάλαι τε και νυν για τους εκκοσμικευμένους εθνοφυλετιστές μοσχοβίτες εκκλησιαστικούς ηγετίσκους και τους κατά τόπους ομόφρονες αργυρώνητους υποτακτικούς αυτών λαϊκών και κληρικών, τα οποία έχουν ως ακολούθως: «*...Οι πνευματικοί του πληρώματος πατέρες, οι καθήκον έχοντες να αγρυπνώμεν υπέρ των ψυχών αυτού, ως λόγον αποδώσοντες, διαιρούμεθα προς αλλήλους εν τη κρισιμωτάτη της πανοπλίας στιγμή και εις μάχην προς αλλήλους συμπλεκόμενοι και μετά δυνάμεως όσης πλείστης κατ' αλλήλων βάλλομεν και παραιτούμεθα ουδενός των δυναμένων να επιταχύνωσι τον καταποντισμόν και σκάφους και πληρώματος και αρχηγών... Προ παντός καλώ τους Ποιμένας της Εκκλησίας εις*

ομόνοιαν και συνεργασίαν διά το έργον της διακονίας, εις ο εκλήθημεν πάντες υπό του δίδοντος τη Εκκλησία αυτού, τους μεν Αποστόλους και Ευαγγελιστάς, τους δε ποιμένας και διδασκάλους εις καταρτισμόν των αγίων και εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού...

Αλλ' ως ποιμένες της Πρωτοθρόνου Εκκλησίας έχομεν υποχρεώσεις μεγάλας και προς το σύνολον της Ορθοδοξίας... όλοι γνωρίζουσιν, ή υπονοούσι την σωρείαν των ζητημάτων και των προβλημάτων, ειδικών τε και γενικών των αναμενόντων την λύσιν αυτών, εξ αποφάσεως ή πρωτοβούλου ενεργείας του Κέντρου της Ορθοδοξίας... Διά τινα των ζητημάτων, των αφορώντων το σύνολον της Ορθοδοξίας, ή υπερβαινόντων την αρμοδιότητα μιάς επί μέρους Εκκλησίας είναι δυνατή η διευθέτησις δι' απλής μεταξύ των Εκκλησιών διά γραμμάτων επικοινωνίας. Αλλά όμως παρουσιάζουσι τοιαύτην σοβαρότητος μορφήν, ώστε να έχη καταστή γενικώς αισθητή η ανάγκη της συγκλήσεως Συνόδου πανορθοδόξου προς ασφαλή και μόνιμον αυτών διακανόνισιν και χαίρω ότι ανερχόμενος εις τον Θρόνον ευρίσκω προ αυτού αίτησιν εξ ονόματος της εν Ρουμανία αγιωτάτης Εκκλησίας διά την σύγκλησιν τοιαύτης Συνόδου, ήτις έχει να επιτελέση υψίστην διά την Εκκλησίαν του Χριστού αποστολήν, ρυθμίζουσα εν Πνεύματι αγίω τας σχέσεις αυτής προς τας νέας μορφάς της ανθρωπίνης ζωής κατά το παράδειγμα των Πατέρων... Αλλ' η Εκκλησία ημών, ως Εκκλησία των Οίκου ενικών Συνόδων της αδιαιρέτου Εκκλησίας, των αγνοουσών δογματισμούς από καθέδρας, ως Εκκλησία Μεγάλων Μαρτύρων, ήτις φέρουσα τα στίγματα του Κυρίου, εξακολουθεί ν' αναπληροί τα παθήματα του Χριστού εν τη σαρκί αυτής, έχει αποταμιευμένον εις τας καρδίας ιδία των χριστιανών... θησαυρόν ανεκτίμητον αισθημάτων αγάπης και τιμής... Πέποιθα δε ότι ούτως έσται διά της χάριτος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού διά της οποίας και είμεθα ό,τι είμεθα ως έθνος και ως Εκκλησία, την εν τω κόσμω αποστολήν ημών εκπληρούντες «διά δόξης και ατιμίας, διά δυσφημίας και ευφημίας, ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν... ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες...».

Το διορθοδόξως και πανορθοδόξως καθιερωθέν και θεμελιωθέν ανά μέσον των αιώνων και της αδεκάστου ιστορίας και εκκλησιαστικής ζωής, Πρωτόθρονο και Πρωτεύθυνο οντολογικών διαστάσεων ιδίωμα της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της, ένεκα φιλαδελφείας, ευσταθείας, ευταξίας, ειρηνεύσεως και ευλογημένης ενότητος πασών των κατά τόπους Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών διατράνωσε μετά λόγου αληθείας και γνησίου εκκλησιαστικού φρονήματος ο αοίδιμος και μακάριος εν Πατριάρχαις, Οικουμενικός Πατριάρχης Μάξιμος ο Ε' (1946-1948), όταν εν έτει 1946 ιστάμενος επί του πανσέπτου Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου και κατά την εκφώνηση του ενθρονιστηρίου αυτού λόγου, «*expressis verbis*», άνευ φόβου και πάθους, έθεσε επόμενος τοις αγίοις πατράσοις, όρους και όρια, «*α έθεντο οι Πατέρες ημών*», τα οποία οι μωροφιλοδοξούντες εν Μόσχα εκκλησιαστικοί ηγετίσκοι και ένιοι παρατρεχάμενοι εξωνημένοι κόλακες αυτών υποτακτικοί, κληρικοί και λαϊκοί, μετά περισσού θράσους και αυθαδειας, απροκαλύπτου αντικανονικότητας και αντιεκκλησιολογικής ραδιουργίας, πάντοτε βεβαίως ανεπιτυχώς, αποπειρώνται να

άρουν στο όνομα ενός απατηλού και εωσφορικού δόγματος, της όντως ρωσικής παραφιλολογίας και φενάκης, περί της «*Τρίτης Ρώμης*», η οποία ουδέποτε υπήρξε και δεν θα υπάρξει, διακηρύττων τα κάτωθι αποστομωτικά και ένσοφα τοις πάσι, τοις εγγύς και τοις μακράν, ως ακολούθως: «*Αλλ' η Εκκλησία, ης την προστασίαν από της στιγμής ταύτης θελήματι Θεού, αναδέχομαι, δεν είναι μία τις των Εκκλησιών, τουτέστιν εκκλησιαστικός οργανισμός, μόνον εν τη ιδία αυτού κανονική περιοχή κινούμενος και ενεργών προς εκπλήρωσιν του θείου σκοπού, ον επιδιώκει πάσα επί μέρους Εκκλησία. Είνε, κατά την παράδοσιν των αιώνων και την αναγνώρισιν, η Πρωτόθρονος Εκκλησία, η πρώτη εις τιμήν εν ταις αδελφαίς, αλλά και εις ευθύνην διεκκλησιαστικήν. Είνε η συνισταμένη των κατά τόπους εκκλησιαστικών δυνάμεων, ο σύνδεσμος, ο και εξωτερικώς συνδέων προς αλλήλας εις αγάπην και ειρήνην τας Εκκλησίας του Χριστού. Είνε λοιπόν το πάνσεπτον Κέντρον, εξ ου παν το σώμα της Ορθοδοξίας επιχορηγείται εξωτερικώς εις επίλυσιν ή διευθέτησιν των εκάστοτε εμφανιζομένων κανονικής και εξωτερικής φύσεως προβλημάτων. Την προέχουσιν ταύτην θέσιν του Αγιωτάτου τούτου Πατριαρχικού Θρόνου έχων πάντοτε προ οφθαλμών, ουδενός κόπου φείσομαι, όπως τούτο μεν συντηρήσω και επί μάλλον ενισχύσω τον σύνδεσμον της αρμονίας, τούτο δε, χρησιμοποιών το ιστορικόν και κανονικόν και ηθικόν κύρος του Θρόνου, εξυπηρετήσω τας γενικωτέρας της Ορθοδοξίας ανάγκας, εν συνεργασία και από κοινού συνεννοήσει των κατά τόπους και έθνη αγίων του Θεού Εκκλησιών, ιδιαιτέρως πάσαν καταβάλλων ζηλωτήν φροντίδα όπως η όλη ημών αγία Ορθόδοξος Εκκλησία, ως εν σύνολον μεγάλης πνευματικής και ηθικής δυνάμεως, ανταποκριθή εις τας προσδοκίας και ελπίδας, όσαι επ' αυτής στηρίζονται ως προς το σπουδαίον μέρος, όπερ κέκληται αύτη να διαδραματίση εις τα κυκλούντα σήμερα και ολόκληρον την ανθρωπότητα σοβαρά ηθικά και κοινωνικά προβλήματα...».*

Τα ως άνω θεμελιώδους ιστορικής και ιεροκανονικής σημασίας αποσπάσματα εκ των ενθρονιστήριων λόγων των αιδιών Οικουμενικών Πατριαρχών Ιωακείμ Γ'(1901), Μελετίου Δ'(1921) και Μαξίμου Ε'(1946), εκφράζουν γνησίως και διαχρονικώς το εν Ορθοδόξοις ένεκα φιλαδελφείας «*Πρωτόθρονον*» και «*Πρωτεύθυνον*» της Μητρος Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της ευσταθείας, ευταξίας, ειρηνεύσεως και ευλογημένης ενότητος πασών των κατά τόπους Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών εν αις και η Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία και περί τούτου περιττεύει η οιαδήποτε δολία, χαμερπής, εωσφορικώς και επικινδύνως διασπαστική, διχαστική, διαιρετική, αντικανονική, αντιεκκλησιολογική, λίαν αυθαίρετη και άκρως εκκοσμικευμένη, μωροφιλόδοξη και υπονομευτική παραφωνία των εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγετίσκων και των πειθηνίων εξωνημένων οργάνων και θεραπεινίδων αυτών όπου γης και φυσικά εν Ελλάδαδι και Κύπρω, διότι «*μωραίνει Κύριος ους βούλεται απωλέσαι*».

Υ.Γ. Τω Κύπρω Χρυσοστόμω τω Β', ένεκα του ελευθέρου, αδούλωτου, γενναίου και ακραιφνώς γνησίου εκκλησιαστικού αυτού φρονήματος υπέρ της πανορθοδόξου και διορθοδόξου διεκκλησιαστικής ειρηνεύσεως και ενότητος.